O falsă problemă socială: Căsătoriile între persoane de acelaşi sex

Ce este un homosexual?

Potrivit înțelegerii generale, un homosexual este o persoană atrasă emoțional şi sexual de persoane de acelaşi sex.

Acte sexuale între persoane de acelaşi sex au existat din cele mai vechi timpuri însă, spre deosebire de zilele noastre, ele țineau de domeniul privat şi erau purtătoare ale unui mesaj social, cum ar fi relația dintre ucenic şi maestru în Grecia antică. În acelaşi timp, la majoritatea practicanților, aceste relații sexuale erau pasagere, specifice unei anumite vârste, persoanele revenind la un comportament heterosexual odată cu maturitatea deplină.

În zilele noastre, în ciuda eforturilor continue ale activiştilor homosexuali de a convinge societatea că homosexualitatea este înnăscută, ştiința nu a confirmat aceste supoziții. De altfel, studiile arată că majoritatea homosexualilor prezintă anumite deficiențe de natură psihologică/psihiatrică.

Ce vor homosexualii?

În contextul relativizării reperelor morale în Occidentul anilor 1960, homosexualii au început să se organizeze în asociații şi să desfăşoare un activism social menit a îndepărta stigmatul social.

Primul pas în eforturile de „normalizare” a homosexualității a fost eliminarea acesteia din Manualul de Boli şi Diagnostic (SUA, 1972), măsură adoptată la presiunea unor grupuri de interese. Homosexualitatea a fost atunci reîncadrată la „tulburări de comportament”, însă după numai câțiva ani a fost eliminată şi de la acest capitol. Cu toate acestea, societatea a continuat să privească relațiile sexuale între persoane de acelaşi sex ca fiind împotriva naturii.

Această persistență a stigmatului public i-a determinat pe activiştii homosexuali să caute noi mijloace oficiale pentru a forța societatea să-i accepte.

Sub lozinca „drepturilor omului”, ei au început să pretindă noi şi noi drepturi, începând să se identifice drept „comunitate”, asemenea comunității negrilor sau hispanicilor din Statele Unite. Sub titulatura de „comunitate”, reclamarea de drepturi a căpătat un nou avânt, homosexualii victimizându-se astăzi în minoritari privați de drepturi fundamentale.

Solicitarea legalizării căsătoriilor între persoane de acelaşi sex a apărut către sfârşitul anilor 1980. În anii 90, în urma unor aparente campanii pentru drepturile omului, asociațiile de homosexuali, acum mai bine organizate şi finanțate, au obținut dreptul de a se căsători într-o serie de țări din Europa şi ulterior în Canada.

Trebuie menționat că în toate cazurile, cu excepția Spaniei, populația nu a fost consultată; căsătoriile homosexuale au fost practic impuse de forul legislativ național, într-un total dispreț față de tradiția şi valorile sociale. De aceea, expresia „Cehia a legalizat căsătoriile între homosexuali” nu este întru totul adevărată – măsura fiind opera exclusivă a 102 parlamentari cehi.

Un lucru interesant sunt statisticile care arată că, acolo unde au obținut acest drept, homosexualii nu s-au grăbit să se „căsătorească”. Procentul celor care au apelat la această formă de oficializare a relației lor este extrem de scăzut, raportat la numărul cuplurilor de homosexuali. Aceasta arată că presiunile pentru legalizarea acestor căsătorii sunt determinate nu de eliminarea unei aşa-zise discriminări, ci de dorința de a forța prin lege societatea să îi accepte ca „normali”.

Argumentele activiştilor homosexuali. Răspunsuri.

Căsătoria este un drept fundamental al omului. Dreptul la căsătorie **nu** este un drept absolut – drepturile omului nu sunt absolute, ci sunt condiționate şi limitate odată de drepturile comunității, dar şi de interesul societății. Acordarea acestui „drept" este de natură să genereze o degringoladă de „drepturi" pentru tot felul de „minoritari" sexual – în multe țări din Occident, pedofilii parcurg astăzi aceeaşi paşi ca şi homosexualii pentru dobândirea de drepturi.

Statul avizează şi legiferează numai acele acte sociale care sunt utile şi necesare societății umane. O căsătorie între două persoane de acelaşi sex nu are nici o utilitate socială. Mai mult, ea creează probleme, dată fiind instabilitatea cronică a relațiilor homosexuale (conform statisticilor) iar în ceea ce îi priveşte pe copiii care cresc în asemenea anturaje, impactul este dezastruos.

Mai multe țări din UE au legalizat aceste căsătorii. Aceasta este tendința. Deşi căsătoriile homosexuale sunt legale într-o serie de state, legislația națională – în special în domenii cu impact social major – nu trebuie creată prin mimetism transfrontalier, ci trebuie să țină seamă atât de tradiția şi valorile sociale, cât şi de voința populară. Este o mare diferență între valorile Olandei şi valorile României, însă nici o țară nu trebuie să copieze o altă țară în adoptarea legilor. În acelaşi timp, în țările care au acordat acest drept se manifestă vizibil efectele secundare ale degenerării morale (promiscuitate, boli cu transmitere sexuală, divorțuri, consum de droguri), alături de o îngrijorătoare scădere a sporului natural; aceste țări sunt nevoite acum să apeleze la imigranți pentru a-şi menține constantă baza socială (vezi cazul Canadei).

Homosexualii aşa s-au născut, nu e vina lor, ar trebui să se poată căsători. Afirmația că s-ar fi descoperit o „genă a homosexualității" nu este adevărată. Cercetătorul homosexual Simon LeVay, unul dintre cei care s-au străduit să demonstreze că homosexualitatea este înnăscută, a admis că nu a reuşit să găsească nici o dovadă în acest sens. Cu toate acestea, propagandiştii homosexuali afirmă prin orice mijloace că homosexualitatea este înnăscută, denaturând studiile ştiințifice care sunt preluate apoi în presa de largă circulație.

Un argument indirect, dar cu potențial sentimentalist, folosit de activiştii homosexuali, este **problema copiilor instituționalizați**. Părând preocupați de binele acestor copii, homosexualii avansează ideea că aceşti copii ar fi mai bine îngrijiți de către doi „părinți" de acelaşi sex, cu „dragoste", decât sunt actualmente în instituțiile sociale. Deşi nimeni nu neagă problemele cu care se confruntă uneori copiii instituționalizați, trebuie spus că nu în toate instituțiile sociale au loc abuzuri. Pe de altă parte, mutarea unui copil dintr-o astfel de instituție într-o aşa-zisă familie homosexuală ar reprezenta – în cel mai bun caz – înlocuirea unor probleme cu alte probleme. În locul unor eventuale abuzuri la care sunt supuşi în orfelinate, copiii ar fi acum expuşi unor inversări de roluri şi unui comportament indecent şi distructiv, cu consecințe nefaste similare celor produse de abuzurile din instituțiile din care au fost luați.

Implicațiile legalizării căsătoriilor homosexuale

Pretenția la dreptul de a căsători trebuie privită într-un context mai larg.

Aruncând o privire către țările unde s-au legalizat căsătoriile unisex, vedem că următoarele puncte pe ordinea de zi a homosexualilor sunt adopțiile şi educația pro-homosexualitate în şcoli. Intenția este aceea de a racola copii în acest comportament deviant, în ideea că „cu cât suntem mai mulți, cu atât avem mai multă dreptate".

Contrazicând toate studiile sociologice, homosexualii afirmă că un copil se dezvoltă la fel de bine psiho-somatic indiferent dacă părinții sunt de sex opus sau de acelaşi sex. Denaturând sensul drepturilor omului şi ignorând binele copilului, unele state au început deja să încuviințeze asemenea adopții.

Studiile psihologice arată că un copil se dezvoltă cel mai bine, din punct de vedere psihosomatic, alături de un bărbat şi o femeie, ideal părinții lui biologici.

Copiii crescuți de două persoane de acelaşi sex cresc cu deficiențe de identitate şi cu o confuzie în ceea ce priveşte rolul social de bărbat sau femeie. Există numeroase cazuri în care astfel de copii sunt expuşi la pornografie homosexuală şi la orgii organizate de „părinții" lor împreună cu amanți/amante de ocazie.

Una dintre tacticile folosite de activiştii homosexuali, în discuțiile despre legalizarea căsătoriilor homosexuale, este mutarea subiectului discuției de la aceste căsătorii către situația copiilor din orfelinate sau de pe străzi. Ei încearcă să transmită ideea că este mai bine pentru un copil să fie crescut de către doi părinți de acelaşi sex decât să stea într-un orfelinat unde poate fi supus la diferite abuzuri.

Pasul următor pe linia reclamării de drepturi îl constituie propaganda oficială prin orice mijloace, inclusiv în şcoli, la orele de „Educație pentru sănătate". În unele țări din Occident, activiştii homosexuali vin la ore şi îi învață pe copii că relațiile homosexuale sunt naturale, îndemnându-i să experimenteze dacă eventual se simt atraşi de un coleg de acelaşi sex.

În România, o asociație de homosexuali a încercat deja în anul 2006 să introducă în şcolile din județul Iaşi un asemenea manual, lovindu-se însă de refuzul Inspectoratului Şcolar. Ideea nu a fost însă abandonată.

Tot ca o urmare generală a legalizării căsătoriilor unisex, avem măsurile punitive de reducere la tăcere a oricăror voci critice la adresa homosexualității. Inventând termenul „homofobie", activiştii încearcă să acrediteze ideea că cei care au ceva de obiectat la adresa homosexualității fie au probleme psihologice, fie sunt fanatici, extremişti, retrograzi, fascişti, fundamentalişti, etc. Mai mult, în unele țări din Occident există deja o discriminare pozitivă față de homosexuali, în timp ce heterosexualii care au ceva de comentat sunt acționați în instanță pentru discriminare.

Toate acțiunile sociale ale homosexualilor au o singură motivație: obținerea unei validări oficiale din partea Statului pentru comportamentul lor, comportament respins de societate ca nenatural, nefiresc şi pervers.

În momentul în care vor fi obținut toate aceste drepturi, homosexualii vor putea afirma că nu este nimic în neregulă cu ei şi cu ceea ce fac ei şi că oricine va obiecta ceva la adresa lor va fi în culpă. Cu legea de partea lor, vor putea închide gura oricui comentează la adresa acțiunilor de propagandă şi racolare la care se vor deda ei.

Acesta este motivul pentru care homosexualii cer mereu noi drepturi. Ei urmăresc să forțeze o aprobarea legală din partea Statului pentru comportamente care le macină lor înşişi conştiința.

Având în vedere nu numai inutilitatea, dar şi pericolul legiferării căsătoriei între persoane de acelaşi sex, precum şi impactul şi consecințele sociale pe care le-ar genera o asemenea legiferare, persoanele responsabile trebuie să ia atitudine şi să prevină această degradare socială.

Concluzie

Deşi fiecare om este liber să-şi aleagă comportamentul sexual în viața lui privată, preferințele sexuale nu pot constituie o bază nici pentru identificarea unei comunități şi nici pentru acordarea de drepturi sociale practicanților acelor comportamente.

Interesul social, drepturile majorității şi decența în spațiul public trebuie avute mereu în vedere în procesul de adoptare de legi.

***

Mai multe informații despre căsătoriile între persoane de acelaşi sex puteți găsi pe siteurile www.protejarea-familiei.com şi www.homosexualitate.ro